

Arrest

nr. 202 055 van 3 april 2018
in de zaak RvV X

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 26 maart 2018 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 maart 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2018 om 10.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, komt op 3 mei 2017 de Schengenzone binnen via Frankrijk in het bezit van een visum type C.

Op 1 september 2017 legt verzoekster samen met haar partner van Nederlandse nationaliteit een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 25 oktober 2017 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie van de wettelijke samenwoning. Verzoekster en haar partner stellen een beroep in tegen deze beslissing.

Op 16 januari 2018 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit wordt op 16 januari 2018 aan de stad Antwerpen overgemaakt ter kennisgeving. Een "synthesedocument telefoongesprek" van 14 maart 2018 tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en de stad Antwerpen vermeldt dat verzoekster uitgenodigd werd voor betekening van het bevel op 9 februari 2018 maar dat zij niet kwam. Deze uitnodiging voor 9 februari 2018 bevindt zich in het dossier.

Op 20 maart 2018 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Op 20 maart 2018 wordt verzoekster gehoord en verklaart zij dat zij in België is om bij haar man te wonen. Op 30 maart 2018 dient verzoekster een vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing.

Op 21 maart 2018 wordt verzoekster gehoord in het gesloten centrum.

Op 26 maart 2018 wordt ten opzichte van verzoekster een nieuw bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: W.

voornaam: C. L.

geboortedatum: (...) 1985

geboorteplaats: B.

nationaliteit: Suriname

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene werd op 9.02.2018 door Vreemdelingenzaken Antwerpen uitgenodigd voor een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Betrokkene kwam echter niet naar deze afspraak en liet niets weten omtrent haar afwezigheid. In die zin bestaat er een risico op onderduiken.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen aanvraag tot wettelijke samenwoning en nadat zij niet naar haar afspraak kwam op 9.02.2018, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Op 1.09.2017 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met de heer N. E. (°(...)1983), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Op 25.10.2017 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Het beroep dat betrokkene op 21.11.2017 heeft ingediend tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De weigering van de registratie van wettelijk samenwoning vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog geregistreerd mag worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoning.

Het feit dat betrokkene niet V. A. X. (°(...)1997), die de Nederlandse nationaliteit heeft, in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Zij toont immers niet aan dat ze de mantelzorg van haar niet behoeft. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan regelmatig komen bezoeken in Suriname en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Suriname vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart dat ze niet kan terugkeren naar Suriname omdat ze samen met haar partner in België woont en werkt. Zij hebben samen besloten dat betrokkene ook in België zou komen wonen.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar zij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat ze geen medische problemen heeft.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam op 2.05.2017 de Schengenzone binnen via Frankrijk met een geldig visum type C, afgeleverd door de Franse diplomatieke autoriteiten.

Op 1.09.2017 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met de heer N. E. (°(...)1983), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Op 25.10.2017 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Het beroep dat betrokkene op 21.11.2017 heeft ingediend tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich dan ook geen

schending in van artikel 8 van het EVRM. De weigering van de registratie van wettelijk samenwoont vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorderen vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoont zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoont alsnog geregistreerd mag worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoont.

Het feit dat betrokkene niet V.A.X. (*(...)*1997), die de Nederlandse nationaliteit heeft, in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Zij toont immers niet aan dat ze de mantelzorg van haar niet behoeft. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene niet kan regelmatig komen bezoeken in Suriname en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Suriname vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart dat ze niet kan terugkeren naar Suriname omdat ze samen met haar partner in België woont en werkt. Zij hebben samen besloten dat betrokkene ook in België zou komen wonen.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar zij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat ze geen medische problemen heeft.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfsituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene werd op 9.02.2018 door Vreemdelingenzaken Antwerpen uitgenodigd voor een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Betrokkene kwam echter niet naar deze afspraak en liet niets weten omtrent haar afwezigheid. In die zin bestaat er een risico op onderduiken.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen aanvraag tot wettelijke samenwoont en nadat zij niet naar haar afspraak kwam op 9.02.2018, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Suriname.

(...)."

Op 26 maart 2018 wordt aan verzoekster een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Verzoekster stelt eveneens een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen deze beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. Verzoekster partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. De verwerende partij stelt dat het hoogdringende karakter van de vordering ook niet ter discussie staat.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM samen met de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Zij zet het middel als volgt uiteen:

“1.

Verzoekster roept een schending in van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (R.v.St. Decruynaere nr.100.940, 20 november 2001).

2.

Bovendien gaat de beslissing lijnrecht in tegen het zorgvuldigheidsbeginsel dat stelt dat een beslissing zorgvuldig dient te worden genomen.

K. LEUS stelt: (in O. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 114-115):

“(…) de vaststelling door de Raad van State van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan in de regel worden herleid tot de klassieke in de rechtsleer aangehaalde categorieën van gevallen waarin de bestreden bestuursbeslissing wordt vernietigd:

- 1) omwille van een gebrek aan een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, bijvoorbeeld wegens een gebrek aan behoorlijke feitengaring of voorlichting, of, nog,*
- 2) die gevallen waarin het bestuur te kort is geschoten door een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen,*
- 3) een gebrek in de zorgvuldige kennisgeving van de beslissing of, tenslotte een gebrek in de op de overheid rustende informatie, bijstand of begeleidingsplicht.*

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de DVZ bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uitgaande van de feitelijke gegevens van het dossier, blijkt duidelijk dat de DVZ op een kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

De DVZ had minstens de beslissing van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen moet afwachten, alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen aan verzoekster.

De beslissing van 25 oktober 2017 luidt als volgt:

(…)

De motivering in de dagvaarding betreft de volgende:

(…)

Verzoekster wenst deze informatie mee te delen aan de Raad, daar zij van oordeel is dat de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand van 25 oktober 2017 volledig ten onrechte is.

Ook de bijlage 13 septies stelt haar in een slecht daglicht, waar zij en haar partner een stabiele en duurzame relatie hebben opgebouwd.

3.

Schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM beschermt het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven.

De Raad van State oordeelde in dat opzicht reeds dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van het artikel 8 EVRM.

(Zie R.v.S. 28/01/2002, n° 102.960 en 4/03/2002, n° 104.280.)

De Raad van State kwam in het hieronder geciteerde arrest tot het besluit dat er sprake was van een manifeste beoordelingsfout :

"(…) avoir décidé que la suspension, pour une durée incertaine, fut-elle en principe limitée, des liens familiaux du requérant, ne constitue pas des circonstances exceptionnelles justifiant la demande d'autorisation de séjour en Belgique" (C.E. 8 février 2002, n°103.410)

Een beperking van een fundamenteel grondrecht kan enkel in de gevallen voorzien door artikel 8§2 van het EVRM :

« geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. »

Ook hierover sprak de Raad van State zich reeds uit als volgt :

« Une mesure d'éloignement du territoire constitue une ingérence dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée », et que « une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, notamment à la défense et à la prévention des infractions pénales ».

(C.E., n° 78711, 11 février 1999 ; CE, n° 105.428, 9 avril 2002)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest REES van 17/10/1986 gesteld, dat, om de verplichtingen van een Staat te bepalen, er een evenwicht moet worden bewaard tussen, aan de ene kant het algemeen belang en aan de andere kant de belangen van het individu, en dat de criteria van artikel 8§2 EVRM in dat verband een nuttige richtlijn vormen.

Een inbreuk op artikel 8 EVRM is dan ook alleen maar toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één van de doeleinden die voorzien worden door het Verdrag, en indien ze daarenboven noodzakelijk is in een democratische samenleving.

(« La mise en œuvre de la Convention européenne des droits de l'Homme », Ed. du jeune Barreau de Bruxelles. 1994, pag.92.)

"En particulier, la règle de proportionnalité postule l'exclusivité du moyen: non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le SEUL moyen apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la mesure la moins restrictive"

(VELU, ERGEC « La Convention Européenne des Droits de l'Homme », Bruylant Bruxelles, 1990, n° 194 en SWARTENBROECKS, « Les AR interdisant à des étrangers non-C.E.E. de résider dans certaines communes sont-ils compatibles avec les engagements internationaux de la Belgique? », R.D.E., 1994, n° 78, pag. 301).

Deze vereiste van proportionaliteit legt aan een overheid de verplichting op om een afweging te maken tussen het beoogde doel, noodzakelijk voor het algemene belang, en de ernst van de inbreuk op de bescherming van het particulier belang.

« Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et proportionné au but légitime recherché ; qu'il incombe à l'autorité de montrer dans la motivation formelle de la décision d'expulsion qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale. »

(zie CE 9/04/02, n° 105.428 in dezelfde zin : CEDH, arrest « BERREBAH » van 21 juni 1988, série. A n° 138, p. 24; CEDH, arrest "BARTHOLD", o. c., §§ p5-59; CE, arresten n° 66.292 van 16 mei 1997, n° 68.643 van 26 sept 1997, en n° 78.711 van 1 feb 1999.)

Gelet op al hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster aan de Belgische Staat te mogen blijven in ons land, daar zij een duurzame en stabiele relatie heeft opgebouwd met de heer E. N., minstens tot de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen uitspraak zal hebben gedaan inzake de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand."

2.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster voert aan dat zij een stabiele en duurzame relatie heeft met de heer E.N., van Nederlandse nationaliteit, en dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 25 oktober 2017 volledig ten onrechte genomen werd, verzoekster en haar partner hebben hiertegen beroep ingediend. Verzoekster meent dat het bestuur had moeten wachten op de beslissing van de rechtbank

van eerste aanleg na dit beroep, vooraleer een bevel te geven aan verzoekster. Zij meent dat een verwijdering van het grondgebied een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster voert aan dat zij een relatie heeft met de heer E.N., van Nederlandse nationaliteit, dat zij een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd, dat de registratie hiervan werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand en dat ze hiertegen een beroep hebben ingesteld. Ter terechtzitting stelt de advocaat van verzoekster dat verzoekster mogelijk zwanger is, maar dat zij hiervan geen bewijs kan bijbrengen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekster en haar partner een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd, dat de registratie hiervan werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand en dat hiertegen beroep werd ingesteld.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat geen werkelijk gezinsleven tussen verzoekster en haar Nederlandse partner wordt aanvaard. De verwerende partij motiveert hierover het volgende:

“Op 1.09.2017 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met de heer N. E. (°(...)1983), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Op 25.10.2017 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Het beroep dat betrokkene op 21.11.2017 heeft ingediend tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De weigering van de registratie van wettelijke samenwoning vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog geregistreerd mag worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoning. Het feit dat betrokkene niet V. A. X. (°(...)1997), die de Nederlandse nationaliteit heeft, in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Zij toont immers niet aan dat ze de mantelzorg van haar niet behoeft. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan regelmatig komen bezoeken in Suriname en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Suriname vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.”

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een werkelijk gezinsleven met de partner niet aanvaardt gelet op het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 25 oktober 2017 weigerde de wettelijke samenwoning te registreren. Deze weigering was gestoeld op het feit dat de verklaring van wettelijke samenwoning kennelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekster.

Uit het administratief dossier blijkt dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand van 25 oktober 2017 zich daarin bevindt. De ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen concludeert dat uit het onderzoek blijkt dat de verklaring van wettelijke samenwoning kennelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel en weigert daarom de verklaring van wettelijke samenwoning te registreren.

Gelet op de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vervolgens besluit dat deze weigering een contra-indicatie vormt voor het vaststellen van het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Immers, de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte *de facto* relatie tussen partners.

Het gegeven dat verzoekster verbleef bij haar partner, doet geen afbreuk aan de duidelijke voormelde tegenindicatie. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Ook middels de verwijzing naar het beroep dat werd aangetekend tegen de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning bij de rechtbank van eerste aanleg, toont verzoekster, gelet op het grondig onderzoek van de ambtenaar van de burgerlijke stand, niet aan dat zij een effectief beleefde partnerrelatie heeft met de heer E.N.. De verwerende partij kon op kennelijk redelijke wijze oordelen dat dit gegeven op zich geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Voorts merkt de Raad op dat zulk beroep geen invloed heeft op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoekster en geen schorsende werking kent die de uitvoerbaarheid van onderhavig bevel verhindert. Vorderingen die betrekking hebben op de wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is, zoals op goede gronden in de bestreden beslissing wordt gesteld.

Verzoekster toont niet aan dat zij zich niet door haar raadsman kan laten vertegenwoordigen noch dat haar beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat zij zich door haar raadsman laat vertegenwoordigen. In de bestreden beslissing wordt nog vastgesteld dat in het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog geregistreerd mag worden, verzoekster een visumaanvraag kan indienen bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekster de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven.

De Raad merkt op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat na grondig onderzoek werd vastgesteld dat de intentie van verzoekster kennelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. De verwerende partij kon dan ook *prima facie* op goede gronden besluiten dat dit element een contra-indicatie vormt voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verwerende partij kon, *prima facie*, daaruit op kennelijk redelijke wijze concluderen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. De niet-gestaafde bewering dat verzoekster mogelijk zwanger zou zijn, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of op grond van een foutieve feitenvinding tot deze conclusie is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* evenmin aangetoond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het enig middel is niet ernstig.

2.3.3. Waar verzoekster *in fine* van het middel “aan de Belgische Staat” vraagt te mogen blijven in België minstens tot de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen uitspraak zal hebben gedaan inzake de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, wordt vooreerst opgemerkt dat deze vraag niet gericht lijkt tot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en vervolgens dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

2.4. Er is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde. Dit volstaat voor het verwerpen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

A. DE SMET